RETTENS DOM (Femte Afdeling)

11. december 2003 *

I sag T-305/00,

Conserve Italia Soc. coop. rl, San Lazzaro di Savena (Italien), ved advokaterne M. Averani, A. Pisaneschi og S. Zunarelli, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved L. Visaggio, som befuldmægtiget, bistået af advokat M. Moretto, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning K (2000) 1751 af 11. juli 2000 om ophævelse af den støtte fra EUGFL, som blev ydet inden for rammerne af projekt nr. 88.41.IT.003.0 om »modernisering af en bedrift til forarbejdning af produkter inden for sektoren for frugt og grøntsager i Portomaggiore (Ferrara)«,

* Processprog: italiensk.

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne P. Lindh og J.D. Cooke,

justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 3. juni 2003,

afsagt følgende

Dom

Relevante retsforskrifter

Rådets forordning (EØF) nr. 355/77

1 Det bestemmes i artikel 1, stk. 3, og artikel 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 355/77 af 15. februar 1977 om en fælles foranstaltning til forbedring af vilkårene for forarbejdning og afsætning af landbrugsvarer (EFT L 51, s. 1), at Kommissionen kan yde støtte til den fælles foranstaltning ved, gennem Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Udviklings-

sektionen, at finansiere projekter, som indgår i de særlige programmer, som udarbejdes af medlemsstaterne og godkendes af Kommissionen, og som tilsigter udvikling eller rationalisering af behandlingen, forarbejdningen eller afsætningen af landbrugsvarer.

2 Det udtales i anden betragtning til forordning nr. 355/77, at »de på dette område trufne foranstaltninger [...] tager sigte på gennemførelse af de [i stk. 1, litra a), i EF-traktatens artikel 39 (nu artikel 33 EF)] fastsatte mål«. Det anføres i fjerde betragtning, at »projekterne for at nyde godt af Fællesskabets finansiering navnlig [skal] gøre det muligt at sikre såvel en forbedring og rationalisering af strukturerne for forarbejdning og afsætning af landbrugsvarer som en gunstig og varig virkning på landbrugssektoren«. Endelig anføres det i syvende betragtning, at der »for at sikre at modtagerne overholder de opstillede betingelser for ydelse af støtte fra [EUGFL], bør [...] fastsættes en effektiv kontrolprocedure samt mulighed for at suspendere, nedsætte eller ophæve støtte fra [EUGFL]«.

3 Artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 355/77, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1932/84 af 19. juni 1984 (EFT L 180, s. 1), bestemmer, at »[d]et skal fremgå af programmerne, at de bidrager til gennemførelsen af målene for den fælles landbrugspolitik, og især til, at markederne for landbrugs- og fiskeriprodukter fungerer tilfredsstillende«.

4 Endvidere bestemmer artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 355/77 i overensstemmelse med angivelserne i fjerde betragtning, at »[p]rojekterne skal medvirke til at forbedre forholdene i de pågældende sektorer for basis-landbrugsproduktion; de skal navnlig sikre producenterne af basis-landbrugsprodukter en passende og varig andel i de dermed forbundne økonomiske fordele«.

5 Endelig bestemmer artikel 10, stk. 1, litra c), i forordning nr. 355/77, at »[p]rojekterne skal [...] bidrage til, at den forbedring af strukturerne, som programmerne tilsigter, får varig økonomisk virkning«.

6 Forordning nr. 355/77 blev ophævet den 1. januar 1990 ved Rådets forordning (EØF) nr. 4256/88 af 19. december 1988 (EFT L 374, s. 25) og ved Rådets forordning (EØF) nr. 866/90 af 29. marts 1990 (EFT L 91, s. 1), bortset fra en række bestemmelser — såsom artikel 9 og 10 — der forblev i kraft som overgangsbestemmelser og fortsat fandt anvendelse indtil den 3. august 1993 på projekter, der var indgivet inden den 1. januar 1990.

Kommissionens meddelelse af 1983 vedrørende kriterierne for udvælgelse af projekter, der skal finansieres i henhold til forordning nr. 355/77

7 Den 10. juni 1983 offentliggjorde Kommissionen meddelelsen om kriterier for udvælgelse af projekter, der skal finansieres i henhold til forordning nr. 355/77 (EFT C 152, s. 2, herefter »meddelelsen af 1983«), hvori den præciserede de støtteberettigelses- og udvælgelseskriterier, som skulle opfyldes af projekter for at kunne komme i betragtning til støtte fra EUGFL, og de sektorer og produkter, der er undergivet restriktioner.

8 Hvad angår frugt og grøntsager bestemmes det i afsnit III, punkt B.5, stk. 21, i meddelelsen af 1983, at »[d]e investeringer, der er udelukket, er dem, der tilsigter en forøgelse for behandlingskapaciteten for tomater«, men at man »[i] helt særlige tilfælde kan [...] tillade finansiering af investeringer, som finder sted i områder, hvor producenternes indtjening er væsentlig lavere end landsgennemsnittet, og hvor behandlingskapaciteten er utilstrækkelig«.

Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88

9 Den 19. december 1988 vedtog Rådet forordning (EØF) nr. 4253/88 om gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2053/88 for så vidt angår samordningen af de forskellige strukturfondes interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter (EFT L 374, s. 1). Forordningen trådte i kraft den 1. januar 1989 og er blevet ændret flere gange.

10 Artikel 24 i forordning nr. 4253/88, som vedrører »[n]edsættelse, suspension og ophævelse af støtte«, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 2082/93 af 20. juli 1993 (EFT L 193, s. 20), bestemmer:

»1. Hvis gennemførelsen af en aktion eller foranstaltning hverken synes at berettige, at der ydes en del af eller hele den bevilgede finansielle støtte, foretager Kommissionen en passende undersøgelse af sagen inden for rammerne af partnerskabet og anmoder bl.a. medlemsstaten eller de myndigheder, som denne har udpeget til iværksættelsen af aktionen, om at fremsætte deres bemærkninger inden for en given frist.

2. Efter denne undersøgelse kan Kommissionen nedsætte eller suspendere støtten for aktionen eller den berørte foranstaltning, hvis undersøgelsen bekræfter en uregelmæssighed eller en betydelig ændring, der berører aktionens eller foranstaltningens art eller gennemførelsesvilkår, og som ikke har været forelagt Kommissionen til godkendelse.

3. Ethvert beløb, der inddrives som uretmæssigt udbetalt, skal tilbagebetales til Kommissionen. [...]«

Faktiske omstændigheder

11 Den 17. juli 1987 modtog Kommissionen en ansøgning om tildeling af støtte fra EUGFL, der var dateret den 22. maj 1987. Ansøgningen var indgivet af Colombani Lusuco SpA (herefter »Colombani«), hvilket selskab kontrolleres af Federazione italiana dei consorzi agrari (Federconsorzi), som er en vigtig sammenslutning af italienske landbrugskooperativer. Ansøgningen blev indgivet af den italienske regering i medfør af forordning nr. 355/77.

12 Støtten skulle anvendes til fremme af projekt nr. 88.41.IT.003.0 vedrørende »modernisering af en bedrift til forarbejdning af produkter inden for sektoren for frugt og grøntsager i Portomaggiore (Ferrara)«. Projektet havde navnlig til formål at modernisere og udskifte visse teknologisk forældede anlæg til fremstilling af frugtsaft og halvfabrikata af frugt, og at tilpasse anlæggene til de gældende hygiejne-, sundheds- og miljøforskrifter.

13 I sin ansøgning af 22. maj 1987 erklærede Colombani »for en periode på fem år fra datoen for kontrollen med bedriftens funktion at forpligte sig til ikke at anvende de maskiner og andet udstyr, som er installeret i det pågældende kompleks, til et andet formål end det foreskrevne«.

14 Ved beslutning K(88) 1005/275 af 30. juni 1988 (herefter »støttebeslutningen«) godkendte Kommissionen projekt nr. 88.41.IT.003.0 og tildelte Colombani en støtte på 697 836 871 ITL med henblik på en samlet investering på 2 832 123 766

ITL. Kommissionen underrettede støttemodtageren herom ved en skrivelse, der blev fremsendt samme dato, og hvori det hedder i sjette afsnit:

»Hvis projektet, som dette er beskrevet i Kommissionens beslutning om tildeling af støtte fra fonden, gennemgår ændringer, skal disse meddeles Kommissionen [...] før de påtænkte nye arbejder gennemføres. Kommissionen vil i så fald snarest muligt meddele Dem udfaldet af forslaget (eller forslagene) til ændring og, såfremt disse accepteres, de herfor fastsatte betingelser. Manglende overholdelse af den nævnte procedure [...] eller Kommissionens afslag på ændringer vil kunne medføre, at støtten ophæves eller nedsættes.«

15 I december 1989 erhvervede Colombani en virksomhed i Massa Lombarda, hvilket førte til oprettelse af selskabet Massalombarda Colombani SpA, som herved blev støttemodtager (herefter »støttemodtageren« eller »Massalombarda«).

16 I foråret 1992 iværksatte støttemodtageren, efter at selskabet Federconsorzi var blevet sat under judiciel administration i 1991, et væsentligt program for reorganisering og restrukturering af sin virksomhed og sine ansatte, som bl.a. medførte, at fremstillingen af frugtsyltetøj blev koncentreret i bedriften i Portomaggiore og fremstillingen af frugtsaft og -nektar koncentreret i bedriften i Massa Lombarda.

17 I 1994 besluttede Kommissionen at kontrollere en række projekter, hvortil støttemodtageren havde opnået fællesskabsstøtte, herunder projekt nr. 88.41. IT.003.0 vedrørende virksomheden i Portomaggiore. Med henblik herpå anmodede Kommissionen den 12. september 1994 ved telefax ministero delle Risorse agricole, alimentari e forestali (ministeriet for landbrug, levnedsmidler og skovbrug) og støttemodtageren om at forberede visse dokumenter og bilag, således at den i forbindelse med den næste stedlige kontrol kunne efterprøve, om den investering, der var foretaget i det godkendte projekt, var i overensstemmelse

hermed, og om de betingelser, der var fastsat ved projektets godkendelse, var overholdt. Den anmodede navnlig om originaler af alle de bevisdokumenter, som var nævnt i ansøgningen om udbetaling af støtte (punkt 5 i telefaxen), samt følgesedler ved leveringen og transportdokumenter i forbindelse med visse fakturaer, der var nævnt i punkt 5 (punkt 9 i telefaxen).

18 Den 26.-30. september 1994 udførte Kommissionen denne kontrol, hvorunder der blev konstateret visse uregelmæssigheder. Disse uregelmæssigheder er omtalt på følgende måde i besigtigelsesrapporten af 30. september 1994 (herefter »rapporten«), der blev underskrevet af alle parter, herunder af støttemodtagerens repræsentanter:

»[...]

8) De fakturaer, der er angivet på den vedlagte liste (bilag 6), indeholder flere uregelmæssigheder såvel i fiskal henseende (følgesedler af en tidligere dato end de tilsvarende fakturaer) som i henseende til overholdelsen af forordning nr. 355/77 og nr. 2515/85 (følgesedler af en tidligere dato end datoen for Kommissionens modtagelse af støtteansøgningen, manglende følgesedler osv.).

[...]

10) »Linje 700« i bedriften i Portomaggiore vedrørende fremstillingen af saft og nektar, hvori der blev foretaget forbedringer, som blev bogført i det nævnte projekt nr. 88.41.IT.003.0, blev fra august 1992 i det væsentlige anvendt til forarbejdning af tomatprodukter. Det skete efter erhvervelsen af bedriften [i Massa Lombarda]. Disse forarbejdninger (af tomater) kan ikke finansieres af EUGFL, Udviklingssektionen.

11) De installationer vedrørende den nævnte »linje 125« i bedriften i Portomaggiore, som blev finansieret inden for rammerne af det projekt, som er omhandlet i det foregående punkt, var ikke i brug på datoen for kontrollen. Efter anmodning fra de tjenestemænd, som foretog kontrollen, blev der fremlagt dokumentation for, at den linje, som ikke var i brug, reelt fungerede. Vedrørende de faktiske forhold erklærede Malagoni og Rasi, som er ansvarlige for bedriften, og Giuseppe Piazzi, at den manglende ibrugtagning havde stået på siden august 1992 og skyldtes, at denne linje var planlagt at skulle overføres til produktionsenheden i Massa Lombarda, Via Selice, som kun anvendes til fremstilling af saft og drikkevarer. Produktionsdirektøren, Malagoni, erklærede endvidere: »Dette projekt, som er godkendt i investeringsplanen for 1994, er suspenderet — og det gælder også de administrative formaliteter i forbindelse hermed — på grund af den forestående overdragelse af ejendomsretten til virksomheden. Der er allerede indrettet et passende lokale i Via Selice til gennemførelsen af dette projekt«.

[...]«

19 Rapportens bilag 6 opregner i punkt 2 de bestridte fakturaer vedrørende bedriften i Portomaggiore. Der er tale om følgende syv fakturaer: faktura NIMAX nr. 745 af 16. maj 1988, faktura OCME nr. 1256 af 31. maj 1990, faktura ATLAS COPCO nr. 17380 af 31. maj 1988, faktura Bronzoni nr. 87 af 20. februar 1990, faktura ATLAS COPCO nr. 44098 af 31. december 1989, faktura Gairsa nr. 650 af 2. november 1990 og faktura MIT Mantovani nr. 107 af 1. oktober 1987.

20 I oktober 1994 blev Massalombarda opkøbt af og senere i 1997 fusioneret med Frabi SpA (som skiftede navn til Finconserve SpA), der er finansselskabet i koncernen Conserve Italia Soc. coop. rl., som er sagsøgeren i denne sag, og som er den vigtigste sammenslutning af landbrugskooperativer i Italien og en af de største i Europa.

21 Ved telefax af 3. november 1994 til Kommissionen erklærede de italienske myndigheder sig enige i, at der på grund af de alvorlige uregelmæssigheder, som var konstateret, blev indledt en procedure til ophævelse af den støtte, der var ydet til støttemodtageren.

22 Ved skrivelse af 22. maj 1995 gav Kommissionen støttemodtageren og de italienske myndigheder meddelelse om de konstaterede overtrædelser og om, at den agtede at indlede en sådan procedure med henblik på tilbagebetaling af de med urette udbetalte beløb. Den opfordrede dem til at fremsætte deres bemærkninger herom. De uregelmæssigheder, som er tilregnet støttemodtageren i den foreliggende sag, er omhandlet i skrivelsens tredje, fjerde, femte og niende betragtning, som lyder:

»Det blev fastslået under denne kontrol, at visse fakturaer, som var udstedt til bedriften i Portomaggiore, vedrører et andet anlæg eller en produktionslinje for fremstilling af syltetøj, som ikke er omfattet af projektet.

En produktionslinje for fremstilling af frugtsaft og -nektar (linje 700) blev i det væsentlige anvendt fra august 1992 til forarbejdning af tomatprodukter, hvilket produkt er udelukket fra finansiering ved EUGFL, Udviklingssektionen.

En produktionslinje (linje 125), som næsten udelukkende er blevet finansieret inden for rammerne af det foreliggende projekt, har været fuldstændigt indstillet siden august 1992.

[...]

Det blev fastslået på grundlag af denne kontrol på stedet, at artikel 9, stk. 1 og 2, artikel 10, artikel 19, stk. 2, andet afsnit, og artikel 20, stk. 1 og 2, [i forordning nr. 355/77] er tilsidesat.«

23 Den 3. august 1995 og den 22. september 1995 tilsendte støttemodtageren Kommissionen sine bemærkninger, hvori det blev fremhævet, at de påtalte uregelmæssigheder var ubetydelige og ikke retfærdiggjorde støttens ophævelse. Efter en række samtaler med tjenestemænd fra Kommissionens kompetente tjenestegrene den 19. januar 1996 og den 22. oktober 1996 fremsendte støttemodtageren supplerende bemærkninger den 27. februar 1997 og den 11. november 1996.

24 Den 11. juli 2000 vedtog Kommissionen beslutning K(2000) 1751 i medfør af artikel 24, stk. 2, i forordning nr. 4253/88, hvorved den tildelte støtte blev ophævet (herefter »den anfægtede beslutning«), idet Kommissionen fandt, at de af sagsøgeren fremsendte bemærkninger ikke indeholdt noget bevis til afkræftelse af de uregelmæssigheder, som var konstateret ved kontrollen i 1994, og at uregelmæssighedernes omfang og graverende karakter gjorde det berettiget at ophæve støtten.

25 De væsentligste grunde i den anfægtede beslutning lyder:

»Ud fra følgende betragtninger:

[...]

6) [...] det er fastslået, at visse fakturaer var udstedt til bedriften i Portomaggiore, men i realiteten ikke vedrørte denne.

7) Det er fastslået, at en produktionslinje for fremstilling af frugtsaft og -nektar (»linje 125«), som næsten udelukkende blev finansieret inden for rammerne af dette projekt, har været fuldstændigt indstillet siden august 1992.

8) Det er endvidere fastslået, at en produktionslinje for fremstilling af frugtsaft og -nektar (»linje 700«), som er integreret i projektet, siden august 1992 i det væsentlige er blevet anvendt til forarbejdning af tomatprodukter, som ikke var omfattet af støtteansøgningen; ifølge punkt B.5, nr. 21 [i meddelelsen af 1983], er projekter, der tilsigter en forøgelse for behandlingskapaciteten for tomater, udelukket fra finansiering af EUGFL, [Udviklingssektionen].

[...]

22) Af de angivne grunde indvirker de konstaterede uregelmæssigheder på betingelserne for projektets gennemførelse.

[...]

24) Ifølge artikel 24, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 4253/88 kan Kommissionen nedsætte eller suspendere støtten for aktionen eller den berørte foranstaltning, hvis undersøgelsen bekræfter en uregelmæssighed eller en betydelig ændring,

der berører aktionens eller foranstaltningens art eller gennemførelsesvilkår, og som ikke har været forelagt Kommissionen til godkendelse.

25) Af de nævnte grunde bør den tildelte støtte ophæves.

26) Støttemodtageren er forpligtet til at tilbagebetale det beløb på 697 836 871 ITL, som er blevet uretmæssigt udbetalt.«

Retsforhandlinger og parternes påstande

26 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 21. september 2000 har sagsøgeren anlagt denne sag.

27 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Femte Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling og, som en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse i medfør af artikel 64 i Rettens procesreglement, anmodet Kommissionen om at besvare et spørgsmål. Kommissionen har efterkommet denne anmodning inden for den fastsatte frist.

28 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål i retsmødet den 3. juni 2003.

29 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens beslutning K(2000) 1751 af 11. juli 2000 annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

30 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

31 Sagsøgeren har fremført seks anbringender til støtte for sin påstand om annullation af den anfægtede beslutning. Det første anbringende er, at den anfægtede beslutnings sjette betragtning lider af en begrundelsesmangel, det andet anbringende, at de faktiske elementer i den anfægtede beslutnings sjette betragtning er fejlagtigt vurderet, det tredje anbringende, at de forpligtelser, støttemodtageren har påtaget sig, er fejlagtigt fortolket i den anfægtede beslutnings syvende betragtning, og at der hvad angår produktionslinjen 125 er sket en tilsidesættelse af fællesskabsbestemmelserne om markedets hensigtsmæssige funktion, det fjerde anbringende, at der hvad angår produktionslinje 700 er sket en tilsidesættelse og fejlagtig fortolkning af meddelelsen af 1983 i den

anfægtede beslutnings ottende betragtning, det femte anbringende, at artikel 24, stk. 2, i forordning nr. 4253/88 er tilsidesat, og det sjette anbringende, at proportionalitetsprincippet er tilsidesat.

Det første og andet anbringende om, at den anfægtede beslutnings sjette betragtning er behæftet med en begrundelsesmangel og en fejlagtig vurdering af de faktiske omstændigheder

Parternes argumenter

32 Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede beslutnings sjette betragtning, hvorefter visse fakturaer, som var udstedt til bedriften i Portomaggiore, i realiteten ikke vedrørte denne, dels er behæftet med en begrundelsesmangel, dels med en fejlagtig vurdering af de faktiske omstændigheder, Kommissionen har fastslået.

— Begrundelsen

33 Sagsøgeren anfører, at de omstændigheder, der er anført i sjette betragtning, ikke udgør en passende begrundelse, der opfylder kravene i Domstolens og Rettens faste praksis. Det er ikke muligt på grundlag af denne betragtnings ordlyd at fastslå, hvilke fakturaer Kommissionen anså for uregelmæssige, fordi de vedrørte en anden bedrift.

34 Endvidere anfører sagsøgeren, at den anfægtede beslutnings begrundelse er utilstrækkelig, selv om den vurderes i sammenhæng. Rapportens bilag 6, punkt 2, opregner i alt syv fakturaer, men skrivelsen af 22. maj 1995 om iværksættelse af proceduren om støttens ophævelse indeholder ingen præcisioner herom, da den kun taler om »visse fakturaer«. Først i svarskriftet (punkt 36) erkendte Kommissionen, at de i den anfægtede beslutning anfægtede fakturaer ikke omfattede alle de fakturaer, der er nævnt i bilag 6, punkt 2, men kun tre af dem, nemlig fakturaerne OCME nr. 1256/90 af 31. maj 1990, ATLAS COPCO nr. 44098 af 3. december 1989 og MIT Mantovani nr. 107 af 1. oktober 1987, hvilket godtgør, at begrundelsen for den anfægtede beslutning var uklar.

35 Kommissionen anfører, at disse argumenter savner ethvert grundlag. Efter dens opfattelse fremgår det klart af sjette betragtnings ordlyd, at de fakturaer, der sigtes til i forbindelse med dette klagepunkt, var de fakturaer, som er nævnt i bilag 6, punkt 2, dvs. dem, for hvilke følgesedlen godtgør, at det pågældende materiel blev leveret til en anden bedrift, eller dem, for hvilke sagsøgeren ikke har godtgjort, at leveringsstedet var bedriften i Portomaggiore, dvs. fakturaerne OCME nr. 1256/90, ATLAS COPCO nr. 44098 og MIT Mantovani nr. 107. Under alle omstændigheder var sagsøgeren klart i stand til på grundlag af den sammenhæng, hvori den anfægtede beslutning blev vedtaget, at identificere de tre fakturaer, som dette klagepunkt vedrørte, da sagsøgeren bistod ved kontrollen og deltog aktivt i den administrative procedure, idet denne gentagne gange bestred det nærmere indhold af dette klagepunkt.

— Vurdering af de faktiske omstændigheder

36 Sagsøgeren anfører, at Kommissionen med urette har antaget, at de i den anfægtede beslutnings sjette betragtning omhandlede fakturaer var uregelmæssige, da de vedrørte en anden bedrift end Portomaggiore og derfor burde medføre, at støtten blev ophævet. Sagsøgeren har i bilaget til replikken fremlagt følgesedler

og andre bevisdokumenter vedrørende de tre fakturaer, som Kommissionen har omtalt i svarskriftet, og som efter dens opfattelse godtgør, at de pågældende materialer og arbejder korrekt var stedfæstet til bedriften i Portomaggiore.

37 For det første anfører sagsøgeren, at faktura OCME nr. 1256/90 af 31. maj 1990 om ændringen af programmet for palleløfteren ikke er uregelmæssig, og at den omstændighed, at følgesedlen var udstedt til en anden bedrift end bedriften i Portomaggiore — nemlig bedriften i Codigoro — blot skyldtes en fejltagelse fra leverandørens side. Fakturaen, bestillingssedlen af 14. maj 1990 og den tekniske rapport fra bistandstjenesten ved virksomheden OCME af 30. maj 1990 godtgør, at arbejderne rent faktisk fandt sted ved bedriften i Portomaggiore.

38 Hvad for det andet angår faktura ATLAS COPCO nr. 44098 af 31. december 1989 om indkøbet af en selektor, erkender sagsøgeren, at følgesedlen for dette indkøb ikke blev fundet ved kontrollen, og at leverandøren var blevet bedt om en kopi. Sagsøgeren har fremlagt fakturaen, bestillingssedlen og følgesedlen til godtgørelse af, at selektoren udelukkende var bestemt til bedriften i Portomaggiore.

39 Hvad for det tredje angår fakturaen MIT Mantovani nr. 107 af 1. oktober 1987 om levering og ibrugtagning af hydraulisk materiel anfører sagsøgeren, at der er tale om en korrekt faktura vedrørende timelønnet arbejde, som blev udført på byggepladsen ved bedriften i Portomaggiore. Det fremgår af de to følgesedler fra leverandøren og den bestillingsseddel, som er fremlagt.

40 Under alle omstændigheder er det samlede beløb på de tre fakturaer, Kommissionen anfægter, og som udgør 4 143 120 ITL, ubetydeligt i forhold til det samlede beløb for den i projektet foretagne investering (2 794 000 000 ITL) og beløbet for den fællesskabsstøtte, som blev godkendt af Kommissionen (697 836 871 ITL).

41 Kommissionen gør under henvisning til procesreglementets artikel 48, stk. 1, gældende, at de nye bevismidler, som sagsøgeren har fremlagt i replikken i form af fakturaer og følgesedler, må afvises fra realitetsbehandling, da de uden begrundelse er fremlagt for sent, hvorfor de bør udtages af sagens akter.

42 Under alle forhold er der ikke efter Kommissionens opfattelse foretaget en fejlagtig vurdering af de faktiske omstændigheder i den anfægtede beslutnings sjette betragtning. Allerede i sin telefax af 12. september 1994 anmodede Kommissionen udtrykkeligt sagsøgeren om at fremlægge originaler af bevisdokumenterne for udgifterne og de tilsvarende følgesedler (telefaxens punkt 5 og 9), men disse dokumenter blev hverken fremlagt under kontrollen eller den administrative procedure, selv om sagsøgeren flere gange havde stillet dette i udsigt. Den anfægtede beslutning er derfor ikke behæftet med en fejlagtig vurdering, da Kommissionen ikke ved vedtagelsen af den anfægtede beslutning havde mulighed for at tage hensyn til disse aktstykker, hvilket alene skyldtes støttemodtagerens egen forsømmelighed.

43 Under den mundtlige forhandling har Kommissionen erkendt, at de aktstykker, som sagsøgeren har fremlagt i replikken, såfremt de kunne realitetsbehandles, kunne godtgøre, at det faktiske leveringssted for de pågældende materialer og arbejder var bedriften i Portomaggiore.

Rettens bemærkninger

44 Der skal først foretages en gennemgang af begrundelsen for nævnte betragtning, dernæst af, om de bevismidler, sagsøgeren har fremlagt i replikken, kan realitetsbehandles, og endelig af sagsøgerens argument om, at Kommissionen har foretaget en fejlagtig vurdering af de faktiske omstændigheder, der er omhandlet i dette klagepunkt.

— Begrundelsen

45 Det fremgår af fast retspraksis, dels at den begrundelse for en retsakt, som kræves ifølge artikel 253 EF, klart og utvetydigt skal angive de betragtninger, som den fællesskabsmyndighed, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte personer kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, for at de kan forsvare deres rettigheder, og således at Fællesskabets retsinstanser kan udøve deres prøvelsesret, dels at rækkevidden af begrundelsespligten afhænger af sammenhængen (Rettens dom af 24.4.1996, forenede sager T-551/93 og T-231/93 — T-234/94, Industrias Pesqueras Campos m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 247, præmis 140, af 12.10.1999, sag T-216/96, Conserve Italia mod Kommissionen, Sml. II, s. 3139, herefter »Conserve Italia I-dommen«, præmis 117, og af 11.3.2003, sag T-186/00, Conserve Italia mod Kommissionen, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, herefter »Conserve Italia II-dommen«, præmis 95).

46 I den foreliggende sag bemærkes, at den anfægtede beslutnings sjette betragtning, hvorefter visse fakturaer var udstedt til bedriften i Portomaggiore, men i realiteten ikke vedrørte denne, ikke nævner de fakturaer, som er omhandlet i dette klagepunkt. Det fremgår dog af sagens akter og af den sammenhæng, hvori den anfægtede beslutning blev vedtaget, at sagsøgeren var i stand til at identificere de tre pågældende fakturaer, at bestride, at de var uregelmæssige, og at forstå de betragtninger, som det af Kommissionen rejste klagepunkt var baseret på.

47 For det første rådede sagsøgeren over tilstrækkelige elementer til at identificere de uregelmæssige fakturaer, som den anfægtede beslutning var vedtaget på grundlag af. Sagsøgeren havde et nøjagtigt kendskab til de syv fakturaer, som Kommissionen oprindelig anfægtede under den kontrol, der blev foretaget i september 1994, på grundlag af rapportens bilag 6, punkt 2, hvor hver af fakturaerne er nævnt.

48 Desuden fremgår det af sagsøgerens bemærkninger indgivet den 3. august 1995, at denne forstod grundene til, at de syv fakturaer, som oprindelig var anfægtet, blev anset for uregelmæssige, og at tre af dem — fakturaerne OCME nr. 1256 af 31. maj 1990, ATLAS COPCO nr. 44098 af 31. december 1989 og MIT Mantovani nr. 107 af 1. oktober 1987 — blev anfægtet enten fordi der var angivet en anden adressat på følgesedlen, eller fordi der overhovedet ikke fandtes nogen følgesedler. Således erkendte sagsøgeren i de nævnte bemærkninger, at følgesedlen for fakturaen OCME nr. 1256 var stilet til bedriften i Codigoro og, hvad angår de to øvrige fakturaer, at man ikke havde fundet de følgesedler, på grundlag af hvilke det faktiske leveringssted for de pågældende varer eller arbejder kunne fastslås, selv om sagsøgeren flere gange havde stillet i udsigt at ville fremlægge en kopi.

49 Endelig bemærkes, at det sagsøgende selskab efterfølgende deltog aktivt i den administrative procedure, at det havde drøftelser med Kommissionens kompetente tjenestegrene og indgav supplerende bemærkninger i to omgange.

50 For det andet skal det fremhæves, at selv om det sagsøgende selskab kunne være i tvivl om de fakturaer, som er omhandlet i dette anbringende, bestred det under den administrative procedure og i stævningen uregelmæssigheden af de syv fakturaer, som er nævnt i rapportens bilag 6, punkt 2, herunder de tre fakturaer, Kommissionen har omtalt i sit svarskrift. Den omstændighed, at kun tre af disse fakturaer ligger til grund for den anfægtede beslutning og ikke de syv fakturaer, som oprindeligt blev anfægtet ved kontrollen, er uden betydning, da sagsøgeren kunne forsvare sine interesser og på et hvilket som helst tidspunkt bestride uregelmæssigheden af de pågældende fakturaer.

51 Af det anførte følger, at den anfægtede beslutnings sjette betragtning er tilstrækkelig begrundet ifølge artikel 253 EF og førnævnte retspraksis, hvorfor anbringendet om begrundelsesmanglen må forkastes som ubegrundet.

— Realitetspåkendelsen af nye bevismidler

52 Ifølge procesreglementets artikel 48, stk. 1 og 2, kan parterne i replikken og duplikken anføre yderligere beviser til støtte for deres anbringender, såfremt de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne.

53 I den foreliggende sag bemærkes, at sagsøgeren gjorde gældende i stævningen, at de syv fakturaer, som Kommissionen oprindelig anfægtede, var korrekte, at Kommissionen i svarskriftet begrænsede de fakturaer, der blev anset for uregelmæssige, til tre, og at sagsøgeren i replikken, efter at Kommissionen i svarskriftet nøjagtigt har angivet de pågældende fakturaer, fremlagde de bevisdokumenter, som den anså for relevante til støtte for sin opfattelse af, at de tre omtvistede fakturaer var korrekte. Fremlæggelsen af disse dokumenter vedrører derfor omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne ved Retten, hvorfor de ikke kan afvises fra realitetsbehandling ifølge procesreglementets artikel 48, stk. 1.

54 Følgelig må disse aktstykker antages til realitetsbehandling, hvorfor Kommissionens påstand om, at de udelukkes af sagens akter, ikke kan tages til følge.

— Vurdering af de faktiske omstændigheder

55 Det fremgår af sagens akter og Kommissionens erklæringer under retssagen, at Kommissionen har foreholdt sagsøgeren, at de tre pågældende fakturaer ikke vedrørte bedriften i Portomaggiore, da der var angivet en anden adressat (faktura OCME nr. 1256/90 af 31.5.1990) i de i forbindelse hermed udstedte følgesedler, eller da disse ikke fandtes ved kontrollen (fakturaer ATLAS COPCO nr. 44098 af 31.12.1989 og MIT Mantovani nr. 107 af 1.10.1987).

56 Indledningsvis bemærkes, at det klart angives i fakturaen ATLAS COPCO nr. 44098 og faktura MIT Mantovani nr. 107, at stedet for leveringen af varerne og arbejderne var bedriften i Portomaggiore. Endvidere skal bemærkes, at Kommissionens vurdering af disse fakturaers uregelmæssighed udelukkende er baseret på, at der ikke var udstedt hertil svarende følgesedler.

57 Den omstændighed alene, at der ikke fandtes nogen følgesedler, giver ikke, som hævdet af Kommissionen, grundlag for den antagelse, at de varer og arbejder, som disse fakturaer vedrører, blev leveret til et andet center end bedriften i Portomaggiore. Denne omstændighed udgør ikke tilstrækkeligt bevis for Kommissionens opfattelse, så længe der ikke findes andre forhold, som modsiger adressatangivelsen på fakturaerne. Desuden bekræfter de af sagsøgeren fremlagte aktstykker — nemlig bestillings- og følgesedlerne — at adressaten for disse varer og arbejder rent faktisk var bedriften i Portomaggiore.

58 Følgelig må det antages, at Kommissionens forudsætning om, at fakturaerne ATLAS COPCO nr. 44098 og MIT Mantovani nr. 107 ikke vedrørte bedriften i Portomaggiore, er fejlagtig.

59 Hvad angår fakturaen OCME nr. 1256/90 var der på den hertil hørende følgeseddel, som blev fundet under kontrollen, angivet en anden bedrift som adressat — nemlig bedriften i Codigoro — end den, der er angivet på fakturaen — nemlig bedriften i Portomaggiore — hvilken uoverensstemmelse sagsøgeren har forklaret med, at der blot var tale om en fejltagelse fra leverandørens side. I betragtning af uoverensstemmelsen mellem disse bilag og den afgørende betydning, som angivelsen på følgesedlen af adressaten for arbejderne har, var Kommissionen, så længe sagsøgeren ikke havde fremlagt andre beviser, berettiget til at antage, at disse arbejder ikke vedrørte bedriften i Portomaggiore.

60 Sagsøgeren har for Retten fremlagt bestillingssedlen af 14. maj 1990 og den tekniske rapport fra bistandstjenesten ved virksomheden OCME af 30. maj 1990 til godtgørelse af, at varerne rent faktisk blev leveret til og arbejderne udført ved bedriften i Portomaggiore.

61 Disse dokumenter godtgør, at den eneste adressat for disse arbejder og varer var bedriften i Portomaggiore. Det må dog fremhæves, at disse aktstykker ikke anfægter gyldigheden af den anfægtede beslutnings sjette betragtning. På grund af uoverensstemmelsen mellem fakturaen og den hertil hørende følgeseddel burde sagsøgeren have fremlagt disse aktstykker under den administrative procedure for at kunne anfægte Kommissionens vurdering.

62 Når disse dokumenter ikke blev fremlagt under den administrative procedure, var Kommissionen på grundlag af de dokumenter, som den havde til rådighed ved kontrollen, berettiget til at lægge til grund i den anfægtede beslutning, at denne faktura ikke vedrørte bedriften i Portomaggiore. Hvad angår fakturaen OCME kan Kommissionen derfor ikke bebrejdes at have handlet retsstridigt.

63 Af de anførte betragtninger følger, at anbringendet om, at der i den anfægtede beslutnings sjette betragtning er anlagt en fejlagtig vurdering af de faktiske omstændigheder, delvis må tages til følge.

Det tredje anbringende om, at der i den anfægtede beslutnings syvende betragtning er anlagt en fejlagtig fortolkning af de forpligtelser, støttemodtageren har påtaget sig, og sket en tilsidesættelse af fællesskabsbestemmelserne om markedets hensigtsmæssige funktion med hensyn til produktionslinjen 125

Parternes argumenter

64 Sagsøgeren har gjort gældende, at antagelsen i den anfægtede beslutnings syvende betragtning om, at produktionslinjen for frugtsaft og -nektar (linje 125) havde været fuldstændig indstillet siden august 1992, er grundløs.

65 Sagsøgeren anfører, at Massa Lombarda havde visse vanskeligheder, efter at Federconsorzi var blevet sat under judiciel administration i 1991, hvilket medførte en betydelig restrukturering af koncernen, som for bedriften i Portomaggiore indebar en midlertidig indstilling af anlæggene for produktionslinjen 125 med henblik på at koncentrere produktionen af frugtsaft og -nektar i bedriften i Massa Lombarda. Endvidere indebar en ændring af markedstendenserne, at det var nødvendigt at koncentrere virksomhedens produktionsstrategi for frugtnektar for at bevare konkurrencedygtigheden på markedet.

66 Desuden har klagepunktet ifølge sagsøgeren ikke hold i realiteterne, da produktionsanlægget for linje 125 ikke blev »fuldstændig indstillet«, men blot suspenderet, idet linjen i vidt omfang blev anvendt på foranledning af finansieringen, hvor den fortsatte med at stå til rådighed for virksomheden, og hvor kun de midlertidige krav gjorde det nødvendigt, at den blev suspenderet.

67 Dette midlertidige ophør hindrede ikke støttemodtageren i at opfylde den forpligtelse, denne havde påtaget sig i forbindelse med støtteansøgningen, til ikke at anvende det installerede udstyr til andre formål. Efter sagsøgerens opfattelse vil

en anden fortolkning af denne forpligtelse, hvorefter det er umuligt at foretage en suspension, være ulogisk, da den vil gøre det muligt at betragte en overdrevet nedsættelse af produktionen for at være i overensstemmelse med Fællesskabets bestemmelser, men derimod ikke et midlertidigt ophør, der er begrundet i markedets krav.

68 Sagsøgeren anfører endvidere, at denne midlertidige indstilling af anlægget er fuldt ud i overensstemmelse med det kriterium om markedets hensigtsmæssige funktion, som ligger til grund for Fællesskabets ordning og de generelle principper i fællesskabsretten. Således er det ifølge ordlyden af artikel 3 i forordning nr. 355/77 muligt at lempe vilkårene for de finansierede aktioner under hensyn til markedets funktion og tendenser; desuden ville en fortsættelse af aktiviteten ikke blot have medført tab for virksomheden, men også for producenterne, hvilket ville være i strid med artikel 9 i forordning nr. 355/77.

69 Endelig anfører sagsøgeren i replikken, at det argument, som Kommissionen har fremført i svarskriftet, og hvorefter den påståede forpligtelse til at indhente forudgående tilladelse til ændringer af projektet, må afvises fra realitetsbehandling, da den anfægtede beslutning hverken indeholder nogen aftale herom eller noget klagepunkt i forhold til støttemodtageren.

70 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgerens anbringende savner ethvert grundlag i de faktiske omstændigheder og desuden er baseret på en helt fejlagtig fortolkning af forordning nr. 355/77 og de forpligtelser, som støttemodtageren udtrykkeligt har påtaget sig. Efter Kommissionens opfattelse udgør såvel suspensionen af linjen som beslutningen om at overføre den til en anden bedrift omstændigheder, der helt kuldkaster det af Kommissionen godkendte projekt, og som er i strid dels med bestemmelserne i forordning nr. 355/77, navnlig artikel 10, litra c) — således som Kommissionen har præciseret under den mundtlige forhandling — dels med forpligtelsen til ikke at anvende anlæggene til et andet formål og forpligtelsen til at give meddelelse og indhente forudgående godkendelse. I så henseende anfører Kommissionen, at påberåbelsen af forplig-

telsen til indhentning af forudgående godkendelse ikke udgør et nyt anbringende i forhold til sagsøgeren, men blot har til formål at imødegå dennes argumenter hvad angår spørgsmålet, om indstillingen af aktiviteten og overførslen af linjen var forenelig med Fællesskabets bestemmelser.

Rettens bemærkninger

71 Sagsøgeren har navnlig gjort gældende, at det klagepunkt, som er omhandlet i syvende betragtning, er ubegrundet, da linjen ikke blev opgivet, og da suspensionen af linje 125 desuden er i fuld overensstemmelse med EF-traktatens og forordning nr. 355/77's formål og med de forpligtelser, støttemodtageren har påtaget sig ved støttens tildeling.

72 For det første kan der ikke gives sagsøgeren medhold i argumentet om, at klagepunktet er behæftet med en fejlagtig vurdering af de faktiske omstændigheder, da den omstændighed, at linjen blev indstillet, ikke var ensbetydende med en »fuldstændig indstilling« af anlægget.

73 Det fremgår af rapportens punkt 11, at linjen ikke blev anvendt siden august 1992 ifølge de erklæringer, der er afgivet af bedriftens ansvarlige. Desuden har sagsøgeren ikke nægtet i stævningen, at linjen faktisk blev suspenderet i mere end to år. Endelig har sagsøgeren ikke, som Kommissionen med rette har gjort gældende, fremlagt noget bevis — f.eks. i form af statistikker eller produktionstal — for, at linjen overhovedet blev anvendt inden for denne toårsperiode.

74 Den omstændighed, at det pågældende anlæg fortsat stod til virksomhedens rådighed, at det var i god funktionsstand og at der under inspektionen blev foretaget en test af linjens funktionsdygtighed, er uden interesse, da disse

omstændigheder ikke modsiger, at linjen overhovedet ikke blev anvendt i mere end to år. Uanset hvilke formuleringer Kommissionen har anvendt i den anfægtede beslutning, har den derfor ikke foretaget en fejlagtig vurdering af de faktiske omstændigheder, der er omhandlet i den anfægtede beslutnings syvende betragtning.

75 For det andet skal det undersøges, om det er en berettiget opfattelse, som hævdet af sagsøgeren, at da suspensionen af linjen var et af virksomheden truffet valg, der var begrundet i markedets tendenser og virksomhedens situation — på hvilke områder en erhvervsdrivende har autonomi til at tilrettelægge sin produktion — var den i overensstemmelse med EF-traktatens og forordning nr. 355/77's formål og med de forpligtelser, støttemodtageren påtager sig ved støttens tildeling.

76 Indledningsvis bemærkes, at da overførslen af linjen ikke blev gennemført, behøver Retten ikke at tage stilling til dette spørgsmål.

77 Ifølge artikel 10, litra c), i forordning nr. 355/77 skal projekterne »bidrage til, at den forbedring af strukturerne, som programmerne tilsigter, får varig økonomisk virkning«. Ifølge artikel 9, stk. 1, skal »[p]rojekterne [...] medvirke til at forbedre forholdene i de pågældende sektorer for basis-landbrugsproduktion«. Det præciseres i fjerde betragtning til forordning nr. 355/77, at »projekterne for at nyde godt af Fællesskabets finansiering navnlig [skal] gøre det muligt at sikre såvel en forbedring og rationalisering af strukturerne for forarbejdning og afsætning af landbrugsvarer som en gunstig og varig virkning på landbrugssektoren«. Kravet om, at det pågældende projekt gennemføres, og at det har en gunstig og varig virkning på strukturerne for forarbejdning og afsætning af frugtsaft og -nektar, er derfor en grundlæggende forpligtelse, der påhviler sagsøgeren som følge af støttens tildeling.

78 Endvidere er sagsøgeren i medfør af den forpligtelse, som støttemodtageren har påtaget sig i kraft af støtteansøgningen, forpligtet til dels »for en periode på fem år fra datoen for kontrollen med bedriftens funktion ikke at anvende de maskiner og andet udstyr, som er installeret i det pågældende kompleks, til et andet formål end det foreskrevne«, dels i overensstemmelse med støttebeslutningen at forelægge Kommissionen de ændringer, der er foretaget i det godkendte projekt med henblik på forudgående godkendelse heraf. I så henseende kan sagsøgeren ikke med føje gøre gældende, at Kommissionens argument om, at den sidstnævnte forpligtelse ikke er blevet overholdt, bør afvises fra realitetsbehandling, da forpligtelsen udgør en del af de betingelser, som er forbundet med støttens tildeling, og da den udgør et led i EUGFL's ordning, som det fremgår af artikel 24, stk. 2, i forordning nr. 4253/88. Dette er også angivet i den anfægtede beslutning, der klart fastslår i 22. betragtning, at de konstaterede uregelmæssigheder indvirker på betingelserne for projektets gennemførelse, og i 24. betragtning, at støtten kan suspenderes eller nedsættes, såfremt Kommissionen ikke modtager meddelelse, eller dens forudgående godkendelse ikke indhentes.

79 Retten finder, at det er i strid med de nævnte forordningsbestemmelser og forpligtelser at suspendere linje 125, som udgør 97% af den samlede investering for det godkendte projekt, i en periode på mere end to år.

80 For det første bemærkes, at en erhvervsdrivende ganske vist frit kan bestemme sin virksomheds industripolitik og brugen af sine anlæg og navnlig kan beslutte, at en produktion skal indstilles, såfremt det er nødvendigt på grund af markedsvilkårene eller de krav, der stilles til virksomheden. Når en erhvervsdrivende anmoder om fællesskabsstøtte til en bestemt aktion, er han imidlertid ifølge de nævnte bestemmelser i forordning nr. 355/77, og i den foreliggende sag ifølge artikel 10, litra c), forpligtet til at gennemføre den finansierede aktion korrekt og nå de foreskrevne resultater. En inaktivitet over en periode på to år med den væsentligste linje, som finansieres af projektet, udelukker principielt, at projektet kan have den varige økonomiske virkning, der tilsigtes ifølge forordning nr. 355/77, og nå de resultater, der forventes. Kommissionen kunne derfor med rimelighed antage, at en sådan suspension var i strid med artikel 10, litra c), i forordning nr. 355/77.

81 Endvidere bemærkes, at de midlertidige krav som følge af markedsudviklingen og rationaliseringen af virksomheden, som sagsøgeren måtte opfylde, indgår i den normale handelsrisiko, som en erhvervsdrivende, der er normalt informeret, skal kunne forudse. Disse omstændigheder kan derfor ikke påberåbes til støtte for at unddrage sig anvendelsen af forordning nr. 355/77.

82 Når endvidere henses til omfanget og betydningen af investeringen i projektet, som blev påvirket af, at aktiviteten blev indstillet (97%), bemærkes, at Kommissionen, i modsætning til det af sagsøgeren hævdede, med føje kunne antage, at denne omstændighed udgjorde en »ændring« af projektet, som ifølge følgeskrivelsen til støttebeslutningen skulle anmeldes og godkendes på forhånd. Sagsøgeren tilsendte imidlertid ikke Kommissionen nogen oplysning vedrørende den foretagne reorganisering eller vedrørende beslutningen om at suspendere den pågældende linje.

83 Som med rette anført af Kommissionen, er denne enekompetent til at undersøge, om projekterne i overensstemmelse med artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 355/77 og artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 4253/88 opfylder betingelserne for aktionen og kravene i fællesskabsbestemmelserne. Sagsøgeren kan derfor ikke med føje fastholde, at suspensionen af linjen var i overensstemmelse med kriteriet for markedets hensigtsmæssige funktion i artikel 3 i forordning nr. 355/77, og at en fortsættelse af aktiviteterne ville have været i strid med artikel 9 i forordning nr. 355/77 i mangel af en meddelelse og bekræftelse fra Kommissionens side.

84 Endelig skal den forpligtelse, som støttemodtageren påtager sig til ikke at anvende anlæggene til andre formål, sikre, at de finansierede elementer ikke anvendes til uvedkommende formål inden for en periode på fem år. Denne betingelse må derfor fortolkes således, at den skal sikre, at det godkendte projekt og gennemførelsen af den finansierede aktion ikke tilintetgøres ved, at anlæggene

anvendes til et andet formål end fastsat. I den foreliggende sag udgjorde den omstændighed, at linje 125 var ude af aktivitet fra august 1992, en ukorrekt anvendelse af anlægget inden for den fastsatte femårsfrist og udgjorde dermed en tilsidesættelse af forpligtelsen til ikke at anvende anlæggene til andre formål.

85 På grundlag af samtlige de anførte betragtninger må det konkluderes, at Kommissionen ikke har misfortolket de forpligtelser, som støttemodtageren har påtaget sig, eller tilsidesat fællesskabsbestemmelserne om markedets hensigtsmæssige funktion hvad angår produktionslinje 125.

86 Det tredje anbringende må derfor forkastes.

Det fjerde anbringende om, at meddelelsen af 1983 er tilsidesat og fejlagtigt fortolket i den anfægtede beslutnings ottende betragtning med hensyn til produktionslinje 700

Parternes argumenter

87 Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede beslutnings ottende betragtning, hvorefter linje 700 »i det væsentlige« blev anvendt til forarbejdning af tomatprodukter, som imidlertid er udelukket fra investeringer ifølge punkt B.5, stk. 21, i meddelelsen af 1983 er ubegrundet, da de kritiserede omstændigheder ikke er i overensstemmelse med de faktiske forhold, og da nævnte meddelelse ikke er tilsidesat.

88 For det første anfører sagsøgeren, at linje 700 ikke »i det væsentlige«, men »undtagelsesvis« blev anvendt til nævnte forarbejdning. Tomatproduktionen i august og september varer kun ca. 40 dage, og det var derfor kun inden for denne meget korte periode, og fordi det var umuligt at absorbere denne produktion i andre af støttemodtagerens bedrifter, at den pågældende linje ad hoc blev anvendt til forarbejdning af tomatsaft. Uden for denne undtagelsesvise anvendelsesperiode blev linjen anvendt i overensstemmelse med projektet for fremstilling af frugtsaft og -nektar.

89 For det andet anfører sagsøgeren, at polyvalente anlæg som linje 700 ikke kan siges at blive »anvendt til andre formål«. Når en linje efter sin karakter er polyvalent, må det antages, at fællesskabsbestemmelserne ikke er blevet tilsidesat, såfremt linjen anvendes til det formål, som er fastsat i projektet, og kun undtagelsesvis anvendes til sæsonarbejder.

90 Under alle omstændigheder udgør de investeringer, der blev foretaget på linje 700 med henblik på den teknologiske tilpasning heraf til linje 125, kun 3% (88 358 690 ITL) af det samlede beløb for investeringsprojektet (2 822 619 947 ITL), hvilket er et meget beskedent beløb.

91 I replikken bestrider det sagsøgende selskab bevisværdien af den rapport, Kommissionen har påberåbt sig. Dels bestrider det ordlyden heraf, da Kommissionens agenter ikke på grundlag af en kontrol på fire dage, herunder kun en dag i bedriften i Portomaggiore, kunne fastslå, at linjen havde været ukorrekt anvendt »siden« august 1992. Dels indeholder denne konstatering ikke bevis for støttemodtagerens aktioner og kan ikke tillægges bevisværdi, da dette dokument blev udfærdiget af Kommissionens agenter, og da støttemodtageren begrænsede sig til at kontrasignere det ved blot at bekræfte dokumentets modtagelse, men ikke acceptere dets indhold.

92 Kommissionen anfører, at dette anbringende er helt grundløst. Det fremgår klart af sagens akter og af rapporten, at bedriften i Portomaggiore fortsatte den aktivitet med forarbejdning af tomatprodukter, som havde fundet sted siden august 1992. I øvrigt gengiver rapporten nøjagtigt, hvad der faktisk blev fastslået under inspektionen, hvilket sagsøgeren først har bestridt i replikken. Følgelig er den fortolkning, som sagsøgeren har anlagt, og hvorefter dokumentet ikke kan påberåbes over for sagsøgeren, uden interesse.

Rettens bemærkninger

93 Hvad angår sagsøgerens argument om, at anvendelsen af linje 700 til tomatprodukter kun skete »undtagelsesvis« og ikke »i det væsentlige«, skal for det første fastslås, at det fremgår af rapportens punkt 10, at støttemodtageren siden august 1992 »i det væsentlige« anvendte denne linje til forarbejdning af tomatprodukter. Sagsøgeren bestrider dog rapportens ordlyd under henvisning til, at den er uden bevisværdi.

94 Herom bemærkes, at der ved vurderingen af et dokuments bevisværdi skal tages hensyn til sandsynligheden af den information, dokumentet indeholder, fra hvem det hidrører, under hvilke omstændigheder det er blevet til, og om dokumentet efter sit indhold virker fornuftigt og troværdigt (jf. Rettens dom af 15.3.2000, forenede sager T-25/95, T-26/95, T-30/95 — T-32/95, T-34/95 — T-39/95, T-42/95 — T-46/95, T-48/95, T-50/95 — T-65/95, T-68/95 — T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 og T-104/95, Cimenteries CBR m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 491, præmis 1838). Da rapporten her i sagen blev udfærdiget umiddelbart efter kontrollen, og da den er behørigt underskrevet af alle støttemodtagerens repræsentanter og af de tjenestemænd fra Kommissionen og den italienske forvaltning, som var til stede ved kontrollen, kan dens bevisværdi og sandsynligheden af den konstaterede uregelmæssighed ikke med rimelighed drages i tvivl.

95 Endvidere fremgår det ikke af dokumentet, at sagsøgeren under kontrollen bestred eller fremsatte bemærkninger vedrørende de faktiske omstændigheder, som foreholdes i rapporten. Det fremgår nemlig af det forbehold, som sagsøgeren formulerede i rapportens sidste afsnit om fremsendelsen af »supplerende bemærkninger vedrørende det anførte«, at sagsøgeren begrænsede sig til at forsikre sig om muligheden for at fremsende supplerende oplysninger, og at denne ikke nægtede de foretagne konstateringer, således som Kommissionen med rette har gjort gældende. Sagsøgerens opfattelse af, at denne erklæring ikke tjener som bevis for støttemodtagerens aktioner, da sagsøgeren ikke ved sin underskrift accepterede dens indhold, men under den administrative procedure fastholdt, at anvendelsen af linjen til forarbejdning af tomater skete undtagelsesvis, kan derfor ikke anfægte dokumentets bevisværdi.

96 For det andet fremgår det af aftalen med fagforeningen, der blev underskrevet i maj 1992 og fremlagt af støttemodtageren i dennes indlæg af 3. august 1995, at det på dette tidspunkt blev besluttet, at bedriften i Portomaggiore skulle fortsætte med at fremstille tomatprodukter efter omstruktureringen af koncernen. Et sådant dokument udgør et relevant indicium til støtte for Kommissionens opfattelse, selv om det ikke godtgør, at den anførte omstændighed faktisk fandt sted.

97 For det tredje har sagsøgeren ikke fremlagt nogen beviser — f.eks. i form af produktionsrapporter eller statistikker over de produkter, som blev forarbejdet inden for den pågældende linje, for perioden efter august 1992 — til godtgørelse af, at linje 700 bortset fra den korte produktionsperiode for tomater i det væsentlige blev anvendt resten af året til forarbejdning af frugtsaft.

98 Der kan derfor ikke gives sagsøgeren medhold i argumentet om tomatproduktionens korte varighed og den heraf følgende sporadiske anvendelse af linjen til forarbejdning af denne produktion. Følgelig har Kommissionen ikke foretaget en fejlagtig vurdering af de faktiske omstændigheder i den anfægtede beslutnings ottende betragtning.

99 Hvad angår sagsøgerens argument om, at meddelelsen af 1983 ikke er tilsidesat, og at den eventuelle uregelmæssighed i givet fald ikke har påvirket projektet og den tildelte støtte, bemærkes, at det bestemmes i udvælgelseskriteriernes punkt B.5, stk. 21, i meddelelsen af 1983, at »[d]e investeringer, der er udelukket, er dem, der tilsigter en forøgelse for behandlingskapaciteten for tomater«, men at man dog »[i] helt særlige tilfælde kan [...] tillade finansiering af investeringer, som finder sted i områder, hvor producenternes indtjening er væsentlig lavere end landsgennemsnittet, og hvor behandlingskapaciteten er utilstrækkelig«.

100 I den foreliggende sag påberåber sagsøgeren sig linjens polyvalente karakter til støtte for, at anlægget ikke blev anvendt til et uvedkommende formål, hvorfor forbuddet i punkt B.5, stk. 21, i meddelelsen af 1983 ikke er tilsidesat. Uden at det er nødvendigt at tage stilling til, om linje 700 faktisk blev anvendt til et uvedkommende formål, er det tilstrækkeligt at bemærke, som nævnt ovenfor, at sagsøgeren ikke har fremlagt noget bevis til støtte for den opfattelse, at anvendelsen af linjen til forarbejdning af tomater havde karakter af en undtagelse, og har ikke engang bevist, at anlægget hovedsagelig blev anvendt til andre formål end forarbejdning af tomater. Dette argument kan derfor ikke godtages.

101 Selv om det imidlertid antages, at den pågældende linje blev anvendt »undtagelsesvis« og ikke »i det væsentlige« af sagsøgeren, må dog under alle forhold fremhæves, at da linjen kun blev anvendt til et produkt inden for sektoren for frugt og grøntsager, hvis forarbejdning er udelukket fra fællesskabsfinansiering, udgjorde anvendelsen heraf også en tilsidesættelse af den betingelse, som støttemodtageren var undergivet ifølge meddelelsen af 1983. Da den eneste undtagelse, som er fastsat i nævnte bestemmelse, ikke er blevet påberåbt i denne sag, kan den ikke lægges til grund.

102 Hvad angår sagsøgerens argument om, at den omhandlede uregelmæssighed var af underordnet betydning på grund af de begrænsede beløb, som var investeret i dette anlæg, bemærkes, at forbuddet i meddelelsen af 1983 ikke indeholder nogen muligheder for at foretage lempelser eller gøre undtagelser afhængig af det investerede beløb.

103 Kommissionen kan derfor ikke kritiseres for at have antaget, at punkt B.5, stk. 21, i meddelelsen af 1983 var tilsidesat i denne sag.

104 På grundlag af de anførte betragtninger må det konkluderes, at Kommissionen ikke i den anfægtedes ottende betragtning har foretaget en fejlagtig vurdering af de faktiske og retlige omstændigheder, hvorfor det fjerde anbringende må forkastes.

Det femte og sjette anbringende om tilsidesættelse af artikel 24, stk. 2, i forordning nr. 4253/88 og af proportionalitetsprincippet

Parternes argumenter

105 Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at den anfægtede beslutning strider mod artikel 24, stk. 2, i forordning nr. 4253/88, da projektet ikke gennemgik nogen »betydelig ændring« i denne bestemmelses forstand, som kunne medføre støttens ophævelse. De konstaterede uregelmæssigheder, som hævdes at være begået, er — såfremt de overhovedet har fundet sted — lidet graverende og økonomisk ubetydelige i forhold til det samlede investeringsbeløb, ligesom de ikke har påvirket den gnidningsfrie afvikling af aktionen og betingelserne herfor, da projektet blev fuldt ud gennemført og det forudsete udbytte opnået.

106 For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at den anfægtede beslutning under alle omstændigheder strider mod proportionalitetsprincippet.

107 Dels strider den anfægtede beslutning mod dette princip, da Kommissionen, selv om de påståede uregelmæssigheder var lidet graverende, ophævede støtten i stedet for blot at nedsætte den. Det er imidlertid et krav efter Domstolens praksis, at institutionerne, når de har et valg mellem flere foranstaltninger, træffer den, som er mindst byrdefuld for de pågældende.

108 Dels har Kommissionen ikke taget hensyn til, at tilsidesættelserne blev begået af et andet selskab end det, den anfægtede beslutning er rettet til, hvorfor foranstaltningen rammer en i forhold til de pågældende omstændigheder uvedkommende person. Af denne grund er den anfægtede beslutning i sig selv hverken effektiv eller afskrækkende ifølge kravene i Domstolens og Rettens praksis, men i strid med en proportionalitetsgrundsætning i forhold til det selskab, den er rettet til.

109 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgerens argumenter er klart grundløse. For det første finder artikel 24, stk. 2, i forordning nr. 4253/88 fuldt ud anvendelse i sagen, og for det andet har sagsøgeren, hvad angår den påståede tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, ikke begået simple uregelmæssigheder, men groft tilsidesat væsentlige forpligtelser, som udgør betingelser for støttens tildeling. Støttens ophævelse var derfor fuldt ud begrundet.

Rettens bemærkninger

110 For det første bemærkes, at støtteordningen i henhold til de fællesskabsretlige bestemmelser er baseret på, at støttemodtageren skal opfylde en række forpligtelser, der giver vedkommende ret til at oppebære den pågældende støtte. Opfylder støttemodtageren ikke samtlige disse forpligtelser, kan Kommissionen i henhold til artikel 24, stk. 2, i forordning nr. 4253/88 tage omfanget af sine

forpligtelser efter beslutningen om tilkendelse af støtte op til fornyet overvejelse. Som fastslået ovenfor har sagsøgeren ikke opfyldt sine forpligtelser ifølge støttebeslutningen. De uregelmæssigheder, der er konstateret i den anfægtede beslutnings syvende og ottende betragtning, udgør betydelige ændringer, der påvirkede betingelserne for projektets gennemførelse, og for hvilke der ikke var indhentet forudgående godkendelse af Kommissionen. Følgelig er betingelserne for anvendelsen af artikel 24, stk. 2, fuldt ud opfyldt.

111 Hvad angår proportionalitetsprincippet bemærkes for det andet, at dette princip, som er fastsat i artikel 5, stk. 3, EF, ifølge fast retspraksis kræver, at fællesskabsinstitutionernes retsakter ikke går ud over, hvad der er egnet til og nødvendigt for at opfylde det tilsigtede mål (jf. bl.a. Domstolens dom af 17.5.1984, sag 15/83, Denkavit Nederland, Sml. s. 2171, præmis 25, Rettens dom af 19.6.1997, sag T-260/94, Air Inter mod Kommissionen, Sml. II, s. 997, præmis 144, og Conserve Italia I-dommen, præmis 101).

112 Ifølge fast retspraksis kan tilsidesættelse af forpligtelser, hvis overholdelse er af fundamental betydning for en fællesskabsordnings rette funktion, sanktioneres ved fortabelse af en rettighed, som er indført ved fællesskabsregler, såsom retten til støtte (Domstolens dom af 27.11.1986, sag 21/85, Maas, Sml. s. 3537, præmis 15, og af 12.10.1995, sag C-104/94, Cereol Italia, Sml. I, s. 2983, præmis 24, Conserve Italia I-dommen, præmis 103, og Conserve Italia II-dommen, præmis 84). Endvidere har Domstolen bekræftet, at »[d]en afskrækkende virkning, der er nødvendig for at sikre en hensigtsmæssig forvaltning af EUGFL's midler, kan kun opnås, såfremt der er mulighed for at sanktionere en uregelmæssighed ved en fuldstændig ophævelse af støtten og ikke blot en nedsættelse med det beløb, som uregelmæssigheden vedrører« (Domstolens dom af 24.1.2002, sag C-500/99 P, Conserve Italia mod Kommissionen, Sml. I, s. 867, præmis 101).

113 Det følger af det anførte, at det i princippet ikke er uforholdsmæssigt at ophæve en støtte fra EUGFL, når det godtgøres, at støttemodtageren har tilsidesat en forpligtelse, som er af fundamental betydning for EUGFL's rette funktion. Den anfægtede beslutning skal vurderes på grundlag af disse principper.

114 Som det er fastslået i det foregående, suspenderede sagsøgeren i en periode på mere end to år aktiviteten for den linje, der hovedsagelig var finansieret ved fællesskabsstøtte (linje 125) i strid med artikel 10, litra c), i forordning nr. 355/77 og med de forpligtelser, som påhvilede sagsøgeren, til at give forudgående underretning og til ikke at anvende maskinerne til et andet formål end det foreskrevne. Desuden anvendte sagsøgeren den anden linje, som det finansierede projekt vedrørte (linje 700), udelukkende til forarbejdning af et produkt, som var udelukket fra støtte.

115 For det første bemærkes, at det i artikel 10 i forordning nr. 355/77 omhandlede formål om, at projektet skal bidrage til en varig og effektiv forbedring af strukturerne for forarbejdningen af frugtsaft og -nektar, udgør en forpligtelse af fundamental betydning ifølge EUGFL's ordning (jf. i denne retning Rettens dom af 3.3.2003, forenede sager T-61/00 og T-62/00, APOL og AIPO mod Kommissionen, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 101). Endvidere har Domstolen i en for nylig afsagt dom understreget, at det er vigtigt »for at sikre den effektive funktion af en ordning til kontrol med, at fællesskabsmidler anvendes hensigtsmæssigt, at støtteansøgerne afgiver pålidelige oplysninger over for Kommissionen, som ikke vildleder denne« (jf. dommen i sagen Conserve Italia mod Kommissionen, præmis 100). Endelig bemærkes, at sagsøgeren i støtteansøgningen havde påtaget sig en forpligtelse til ikke at anvende anlæggene til et andet formål end det foreskrevne, hvilken forpligtelse udgør en væsentlig foranstaltning til at sikre en korrekt gennemførelse af den finansierede aktion, som imidlertid heller ikke blev opfyldt.

116 For det andet udgør den omstændighed, at linje 700 kun blev anvendt til et produkt inden for sektoren for frugt og grøntsager, hvoraf forarbejdningen er helt udelukket fra fællesskabsfinansiering, hvilket også gjaldt for sagsøgeren, en tilsidesættelse af en for den tildelte støtte væsentlig betingelse.

117 Desuden bemærkes, at de uregelmæssigheder, som er omhandlet i den anfægtede beslutnings syvende og ottende betragtning, som anført af sagsøgeren (stævningen, punkt 40), berørte 100% af det samlede beløb for den godkendte investering og den tildelte fællesskabsstøtte (97% for modernisering af linje 125 og 3% for linje 700). Disse uregelmæssigheder vedrører derfor hele den udbetalte fællesskabsstøtte.

118 Sådanne aktioner udgør følgelig en tilsidesættelse af forpligtelser, hvis overholdelse er af fundamental betydning for EUGFL-ordningens rette funktion, og Kommissionen har ikke overskredet grænserne for, hvad der er egnet til og nødvendigt for at sikre ordningens rette funktion ved at antage, at sådanne tilsidesættelser begrundede støttens ophævelse.

119 Endelig kan der ikke gives sagsøgeren medhold i argumentet om, at støttens ophævelse er uforholdsmæssig, da den sagsøgende virksomhed ikke er den, som er ansvarlig for de konstaterede uregelmæssigheder. Som Retten påpegede i Conserve Italia I-dommen (præmis 107), overtog sagsøgeren støttemodtagerens rettigheder og forpligtelser som følge af det ovenfor i præmis 20 nævnte køb.

120 Det må derfor konkluderes, at proportionalitetsprincippet ikke er tilsidesat.

121 Herefter kan anbringenderne om tilsidesættelse af artikel 24, stk. 2, i forordning nr. 4253/88 og proportionalitetsprincippet ikke tages til følge.

Konklusion

122 Selv om anbringendet om, at der er foretaget en fejlagtig vurdering af de faktiske omstændigheder i den anfægtede beslutnings sjette betragtning må tages delvis til følge hvad angår fakturaerne ATLAS COPCO nr. 44098 og MIT Mantovani nr. 107, er de uregelmæssigheder, der er omhandlet i den anfægtede beslutnings syvende og ottende betragtning, så graverende, at de i sig selv begrunder Kommissionens beslutning om ophævelse af støtten.

123 På grundlag af samtlige de foranstående betragtninger må Kommissionen frifindes.

Sagens omkostninger

124 Ifølge artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør denne i overensstemmelse med Kommissionens påstande pålægges at bære sine egne omkostninger og betale Kommissionens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Afdeling)

1) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.**

2) **Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.**

García-Valdecasas Lindh Cooke

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. december 2003.

H. Jung P. Lindh

Justitssekretær Afdelingsformand